

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαν δραχμὰς 75. Ἐξάμηνος δραχ. 40. Τρίμηνος δραχ. 22.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθῆναις, 29 Μαΐου 1926

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 26

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

—Ναί. Μὰ ποὺ ξέρουμε ἀκριβῶς τὴ θέσιν, ἢ δουλειὰ αὐτὴ δὲ θὰ χρειαστεῖ παρὰ λίγες ὥρες. Ὡστε σὲ λίγες μέρες θάχουμε στὰ χέρια μας τὸ θησαυρὸ καὶ θάμαστε ὅλοι ἐκατομμυριοῦχοι. Καὶ τὰ παιδιὰ αὐτά, ποὺ τὰγα πῶπολύ θὰ γίνουν κι' αὐτὰ πολὺ πλούσια. Χαίρομαι γιὰ τὴν θὰ χρωστοῦνε σὲ μένα τὰ πλοῦτή τους.

—Ξεχνάτε, εἶπε μὲ σοβαρὸ ὕφος ὁ μηχανικός, ὅτι ὁ θησαυρὸς αὐτὸς δὲν ἀνήκει σὲ μᾶς. Ἐχουμε χρέος νὰ τὸν θέσουμε στὴ διάθεσιν τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως κι' αὐτὴ θὰ κάμει τὴ διανομὴ ὅπως νομίζει.

—Δὲν τὸ ξεχνῶ, ἀπάντησε ὁ ἀρχηγός. Θὰ κάμω ὅ,τι σὰς ἔχω ὑποσχεθεῖ. Σὺς ὁ ἴδιος θὰ πάτε στὸν κυβερνήτη τὴν εἰδησιν τῆς ἀνακάλυψης αὐτῆς.

—Ὡστε, ψιθύρισε μὲ συγκίνηση ὁ μηχανικός, ὥστε μᾶς δίνετε πίσω τὴν ἐλευθερίαν μας;

—Φυσικὰ, ἀποκρίθηκε ἡσυχὰ ὁ ἀρχηγός. Τώρα πιά σὰς κρατῶ μὲ μιὰ δύναμιν ἰσχυρότερην κι' ἀπὸ τὰ πιδ γερὰ σίδηρα κι' ἀπὸ τοὺς πιδ ἄγριους δεσμοφύλακες.

—Ποιὰ δύναμιν; ρώτησε ὁ μηχανικός.

—Τὸ κοινὸ συμφέρον ποὺ ἔχουμε, νὰ μοιραστοῦμε αὐτὸ τὸ θησαυρὸ.

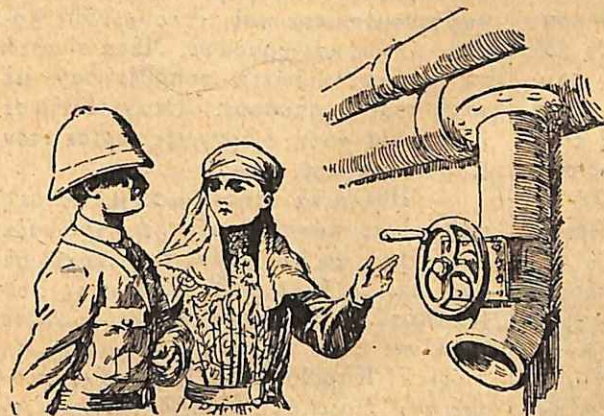
Ἐκαμ' ἓνα χαριτωμένο ἀντίο μὲ τὸ χέρι κι' ἡ νέα χάθηκε μέσα στὴν ὑπέρροχον κόκκινην σκηνὴν τῆς.

Ὁ μηχανικός ἔμεινε σκεπτικός. Ναί, δὲν ἦταν πιά φυλακισμένος, αἰχμάλωτος ἦταν ὅμως δεμένος μὲ τὸ «Σιδερένιο χέρι» σφιχτά: Τὸ συμφέρον!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Τὰ πολλὰ λόγια τοῦ Μάριου

Ἐκατοντάδες κιλὰ χρυσὰ κι' ἀσημένια νομίσματα μὲ τὴν ἀνάγλυφον προτομὴν ἑνὸς σιαμίτη βασιλιᾶ τοῦ 13ου αἰῶνα, ραβδίᾳ ἀπὸ ἄγνὸ χρυσάφι, κουτάκια γεμάτα πολὺτιμα πετράδια, χρυ-

«—Ἐνα κλειδί ἂν ἀνοίξω...» (Σελ. 206, στ. α').

σὰ ἀγάλματα ἀνεκτίμητα καὶ γιὰ τὴν ὕλικήν, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀρχαιολογικήν τους σημασίαν: αὐτὸς ἦταν ὁ θησαυρὸς πού, μὲ τὴν μεγαλύτερην εὐκολίαν τοῦ κόσμου, ἔβγαλαν οἱ ἐργάται τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Σιδερένιου Χερικοῦ ἀπὸ τὸ γρανίτινον τοῖχο, τὴν ἐπομένῃ τῆς ἡ-

μέρας ποὺ ὁ κ. Καρινὺ τὸν εἶχε ἀνακαλύψει μὲ τόση ἐπιτυχίαν, μεταχειριζόμενος τὸ μηχανήμα τοῦ Ταρδίφ!

Ὁ ἀρχηγός, δείχνοντας τὴν πιδ ἄμεμπτη συμπεριφορά, ἀπαίτησε νὰ εἶναι παρὼν ὁ μηχανικός σ' ὅλην αὐτὴ τὴν ἐξαγωγήν τοῦ θησαυροῦ καθὼς καὶ στὴ μεταφορὰ του. Γιατὸ ὁ κ. Καρινὺ, καθὼς καὶ τὰ παιδιὰ, δὲ γύρισαν στὸ παλάτι τῶν Ἐρειπίων μ' ἐλέφαντας, ἀλλὰ μὲ ἀραμπάδες. Τὸ ταξίδι τώρα ἦταν μακρὸν καὶ ἀρκετὰ κοπιαστικόν. Μὰ ἦταν δυνατό νὰ μὴ φαίνεται γοητευτικὸ στοὺς φίλους μας, ποὺ ἐδλεπαν πραγματοποιημένα τὰ πιδ τρελλὰ ὄνειρά τους;

—Λοιπόν, κύριε συνέταιρε, ἔλεγε γελώντας καθὼς πῆγαιναν ὁ Φραγκίσκος, εἰσ' εὐχαριστημένος; Δὲ μετανοιώνετε ποὺ ἀκούσατε τὸ μικρὸ μῦθον τοῦ «Πῶλ - Λεκά»;

Μὲ τὴν Λούση, ὁ γιὸς τοῦ ἐφευρέτη δειχνόνταν ἀκόμη περισσότερο τολμηρός. Τώρα δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ κρατῇ ἐπιφυλάξεις. Ἀφοῦ, χάριν στὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ πατέρα του, ἦταν πλούσιος, ἀφάνταστα πλούσιος, γιὰ τὴν νὰ μὴ τὸ

πῇ στὴ φίλῃ του ὅτι ἡ θερμότερη ἐπιθυμία του ἦταν νὰ γίνῃ ἄντρας τῆς μιᾶς μέρας, ἀργότερα, ὅταν θὰ μεγάλωνε καὶ θὰ παίρνετο διπλωμά του; Τώρα ὁ φίλος μας ἐσχόπευε νὰ ἐργαστῇ, νὰ ἐναρχίσῃ τὴν σπουδὴν τοῦ ποὺ εἶχε διακόψει, καὶ θάβλεπαν πιά ὅλοι πῶς θὰ κέρδιζε τὸν καιρὸ ποὺ ἔχασε! Ἡ Λούση ἀκούγε μὲ μιὰ χαριτωμένη συγκί-

«—Δὲν ἔχω ὥρα γιὰ κουβεντολόγι!...» φώναξε ὁ Μάριος.

νηση τὰ ὠραία σχέδια τοῦ φίλου της.
—Μακάρι, τοῦ ἀπαντοῦσε, μακάρι
νὰ γίνης μεγάλος κι' ἐνδοξος. Μὰ πρε-
πει νὰ ἐργαστῇ.

Μ' αὐτὲς τὲς κουδέντες, τὸ ταξίδι
σώθηκε γρήγορα κι' ἔνα βράδυ, κατὰ
τὲς ἑξῆς, τὸ καραβάνι βρέθηκε μπροστὰ
στὴν ἀόρατη εἰσδο τοῦ ὑπογείου, πού
ἐδραζε στὰ μυστηριώδη βασίλεια τοῦ
Σιδερένιου Χεριοῦ. Στρατὸς δόξακος
ἀπὸ λευκοὺς ὀπλητὲς, πού περίμενε
ἐπίτηδες, ξεφόρτωσε τὰμάξια μὲ τὴ
σιωπὴ τὴ συνειθισμένη σ' αὐτοὺς.

Κουδάλισαν στοὺς ὤμους τοὺς τοὺς
σάκκους μὲ τὸ χρυσάφι καὶ τὲς κάσ-
σες μὲ τὰ πετράδια, γαλήνια κι' ἀδιά-
φορα, ὅπως θὰ κουδαλοῦσαν σακκιά
μὲ ρύζι. Κοιτάζοντάς τους, ὁ κ. Καρι-
νὺ βεβαιώθηκε ἄλλη μιὰ φορά, μὲ κά-
ποιο ἀόριστο φόβο, γιὰ τὴν ἀπόλυτη
ἐξουσία πού εἶχε ὁ ἀρχηγὸς πάνω σ' ὅ-
λους ὅσοι τοῦ ἀνῆκαν.

Ἀνδρῶς, συλλογίζετο, ὁ νέος αὐτὸς
(γιατὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν φαντάζε-
ται ἄντρα), ἂν ὁ νέος αὐτὸς δὲν κρα-
τοῦσε τὲς ὑποσχέσεις του; Ἄν τοῦ κα-
τέβαινε νὰ κρατήσῃ μόνο γιὰ τὸν ἑαυ-
τό του ὅλο αὐτὸ τὸ θησαυρὸ καὶ γιὰ νὰ
μᾶς ξεφορτωθῇ, μᾶς σκότωνε καὶ τοὺς
τρεῖς ἢ μᾶς κρατοῦσ' αἰχμαλώτους του;
Πῶς θὰ μπορούσα ἐγὼ νὰ τὰ βάλω μὲ
τὴν ἀφάνταστη δύναμη τοῦ περιέργου
αὐτοῦ ἀνθρώπου;

Λὲς κι' εἶχε μαντέψει τοὺς φόβους
αὐτοὺς τοῦ μηχανικοῦ, ὁ ἀρχηγὸς
τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ ἄλλαξε ἐντε-
λῶς στάση μαζὺ τοῦ ἀπὸ τότε πού ἔ-
φτασαν στὸ παλάτι τῶν Ἑρεπιών.
Ἀντὶ νὰ διατάξῃ νὰ ὀδηγήσουν τὸ μη-
χανικὸ καὶ τὰ παιδιὰ στὲς ἀντεες φυ-
λακές τους, ἢ νὰ ἐθέλῃ νὰ παρευρε-
θῇ κι' ὁ κ. Καρινὺ καὶ τὰ δύο παιδιὰ
στὸ σιγουράρισμα τῶν θησαυρῶν. Ἐ-
λεύθερους, χωρὶς κανένα φύλακα ἢ φρου-
ρό, τοὺς πήρε μαζὺ τῆς κάτω στὰ ὑπό-
γεια τῆς περιέργης κατοικίας της.

Τὰ ὑπόγεια αὐτὰ ἦσαν σαμαμένα
πάνω σὲ γρανίτη κι' ἀποτελοῦσαν δόξα-
κερο κόσμο. Ἄλλοτε φαίνεται πῶς ἦταν
τὰ θεμέλια κάποιου ἀρχαίου ναοῦ. Μὰ
τώρα ἦταν τακτοποιημένα κι' ἀνακαι-
νισμένα μὲ τὴ φροντίδα καὶ μὲ τὸ μον-
τέρνο γούστο πού χαρακτηρίζε' ὅλα
τὰ μέρη αὐτῆς τῆς κατοικίας.

Οἱ στοὺς τῶν ὑπογείων, κάθε τόσο,
κόβονται ἀπὸ σιδερένιες πόρτες μὲ μυ-
στικὲς κλειδωνιές, πού μόνο ὁ ἀρχηγὸς
γνώριζε τὸ κλειδί τους. Ἡ νέα ἔδειξε
ἀδιάφορα τὲς τεράστιες στοῖες πού ἀ-
πλώνονταν σ' ἐπιφάνεια πεντακοσίων
μέτρων, καὶ εἶπε:

—Ἐνὰ κλειδί ἂν ἀνοίξω, μπορῶ μέσα
σὲ μισὴ ὥρα νὰ πνίξω ὅλα τὰ ὑπόγεια
στὸ νερό, κι' ὅλα νὰ ἐξαφανισθοῦν.

Πέρασαν ἔτσι τρεῖς-τέσσερες στοῖες,
πού στὰ πλάγια τους ἦταν ἀραδιασμένα

σακκιά μὲ ρύζι, σωροὶ ἀπὸ πολύτιμα
ξύλα, ἐπιπλά, γουναρικά, τέλος ἀντι-
κείμενα πολλῶν καὶ διαφόρων λογίων.
Ὁ μηχανικὸς ὑπελόγησε ὅτι μέσα σ'
αὐτὰ τὰ ὑπόγεια ὑπῆρχαν ἐμπορεύματα
ἀξίας πολλῶν ἑκατομμυρίων καὶ ἀνα-
λογίζονταν μὲ τρόμο τί εἶδους ἐμπόριο
ἦταν αὐτὸ πού ἔκανε ἡ τρομερὴ ἐται-
ρία, πούχε ἀρχηγό της τὸν περήφανο
κι' ὁμορφο ἐκείνο νέο. Τέλος σταμά-
τησαν σὲ μιὰ στοὰ στενότερη ἀπὸ τὲς
ἄλλες, πού τὴν ἔκλεινε μιὰ διπλὴ πόρ-
τα, ὅχι σιδερένια, ἀλλὰ ἀτσάλινη. Σὲ
μιὰ ἀπλὴ πίεση τοῦ ἀρχηγοῦ, ἡ πόρτα
αὐτὴ διαπλατύνθηκε κι' ὁ κ. Καρινὺ
εἶδε ὅτι βρισκόνταν μέσα σ' ἕνα ὑπό-
γειο θησαυροφυλάκιο, σὰν αὐτὰ πού
ἔχουν οἱ μεγάλες Τράπεζες στὴν Ἑὺρώπη.

Πάνω στοὺς γρανίτινους τοίχους ἦ-
ταν κολλημένα σιδερένια χρηματοκι-
βώτια. Ἐνας φρουρὸς ἀγρυπνοῦσε σὲ
μιὰ σκοπιά. Ὁ ἀρχηγὸς ἔκαμ' ἕνα νό-
ημα κι' ὁ φρουρὸς ἄνοιξε αὐτὰ τὰ χρη-
ματοκιβώτια, πού μερικὰ εἶχαν μάτσα
χαρτονομίσματα καὶ τίτλους κάθε λο-
γῆς, καθὼς καὶ χρυσάφι. Μέσα σ' αὐτὰ
τὰ χρηματοκιβώτια τοποθέτησαν μὲ
τάξη τοὺς θησαυροὺς. Ὅταν τέλειωσε
ἡ ἐργασία αὐτὴ, ὁ ἀρχηγὸς γύρισε στὸν
Καρινὺ καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἦθελα νὰ ἰδῇτε μὲ τὰ μάτια σας
πού εἶναι τοποθετημένη ἡ περιουσία
αὐτὴ, πού τὸ ἕνα μέρος της ἀνήκει σὲ
μᾶς, καὶ τὸ ἄλλο στὴν κυδέρνηση τοῦ
Κάμποτζ. Μπορεῖτε νὰ βεβαιωθῇτε
ὅτι εἶναι πολὺ αἰγούρα φυλαγμένη.

Ὁ κ. Καρινὺ ὑποκλίθηκε ἀκούγον-
τας τὴν τιμιότητα αὐτὴ δήλωσιν. Ἄν
δὲν κυριεύονταν κι' αὐτὸς σιγὰ-σιγὰ
ἀπὸ τὴ μαγικὴ ἐπίδραση πού ἐξασκοῦσε
πάνω σ' ὅλους ὁ παράξενος αὐτὸς νέος,
θᾶλεγε κατὰ πού εἶχε στὸ τοῦ του. Θᾶ-
λεγε δηλαδὴ ὅτι, ὅταν βάζουν κάπου
τὴν περιουσία σας γιὰ νὰ τὴν φυλά-
ξουν, σὰς δίνουν καὶ μιὰ ἀπόδειξη, ἕνα
κλειδί κι' ἕνα χαρτί ἐλευθέρως εἰσόδου
στὸ θησαυροφυλάκιο. Μὰ δὲν τὸ εἶχε
σκεφθεῖ καλὰ-καλὰ, ὅταν ὁ ἀρχηγὸς
ἐξακολούθησε:

—Αὔριο, εἶπε, γίνεται τὸ ἐτήσιο
συμβούλιο τῆς ἐταιρίας μας. Ἐχω χρέ-
ος νὰ ἀνακοινώσω στοὺς συνεταίρους
μου τὸ σημαντικὸ γεγονός καὶ νὰ τοὺς
ζητήσω τὴ γνώμη τους γιὰ τὴ χρησι-
μοποίησιν τοῦ θησαυροῦ. Σὲ δύο μέρες,
καθὼς σας τὸ ὑποσχέθηκα, ἰθὺς ἀ-
φίσω ἐλεύθερους, καὶ τότε θὰ πάτε νὰ
ἀναγγεῖλετε στὴν κυδέρνηση τῆς Ἰν-
δοκίνας τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ θησαυροῦ
στ' ἀνεξερεύνητα ἐρείπια τοῦ Ἀγκόρ.
Ὁ κυδερνήτης τότε θὰ ὀρίσει ἕναν ὁ-
πάλληλο γιὰ νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ θησαυρὸ
καὶ νὰ τὸν καταλάβῃ ἐν ὀνόματι τῆς
κυδερνήσεως. Μετὰ τὸ συμβούλιο, θὰ
σὰς πῶ ὅλες τὲς λεπτομέρειες.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΚΟΥΔΟΥΝΙΑ

Μὲς στὴ σιγαλιά,
Ὅυτε μιὰ καλιά,
Μόνο τὰ κουδούνια μουρμουρίζουν·
Κι' εἶν' ἕνα γλυκὸ
Νανουριστικὸ
Μούρμουρο πού δλόγυρα σκορπίζουν.

Μὲς στὴ σιγαλιά,
Ὅυτε μιὰ καλιά,
Μόνο τὸ κουδούνισμα ὡς νεράκι
Γάργαρο ἀντηχεῖ
Μέσα στὴν ψυχὴ,
Λὲς γλυκογελᾷ μικρὸ ἀγοράκι.

Μὲς στὴ σιγαλιά,
Λὲς γλυκὰ βιολιά,
Κι' ἔχουνε δονήσῃ τὸν ἀγέρα.
Νύχτα καὶ σιγὴ,
Καὶ δὲ θέλω ἢ Αὐγὴ
Νάρθη νὰ μοῦ φέρῃ τὴν ἡμέρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΨΥΧΕΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΕΛΛΗ, 17 χρονῶν.
ΜΑΧΗ, συνομιλῆς φίλη της.
ΝΙΚΟΣ, 14 χρονῶν, ἀδελφὸς τῆς Ἑλλης.
ΜΑΡΙΑ, 16 χρονῶν, ὑπηρέτρια.

Στὴν ἐπαυλὴ τῆς Ἑλλης, στὸ Φάληρο.

(Σαλονάκι ὁμορφοστολισμένο. Στὸ βάθος
μεγάλη τζαμόπορτα. Δεξιὰ ἄλλη πόρτα. Ἐ-
να ντιβάνι, τραπέζι, πολυθρόνες κι' ἄλλα.
Ἀριστερά μιὰ τουαλέττα. Πλάι της, σ' ἕνα
τραπέζι, ἀκουμπισμένα δύο κοριτσιόσι-
κα καπέλλα. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ κόκκινο.
Δεξιὰ τελευταῖας Ἀποκριᾶς. Ἡ Μάχη
κι' ἡ Ἑλλη κουβεντιάσουν. Ὁ Νίκος, κα-
θισμένος πάνω στὸ ντιβάνι, φυλλομετρεῖ
ἕνα βιβλίο).

Μάχη.—Ἐλα, καϊμένη Ἑλλη. Κά-
νέ πιὸ γρήγορα. Κοντέβουν ἑπτὰ κι'
ἔπρεπε νάμαστε ἀπὸ τὲς πέντε πηγαί-
μενες.

Ἑλλη, (πού σιγουρίζεται στὸν καθρέ-
φτη).—Νᾶ! Δυὸ λεπτά ἀκόμα καὶ
τελείωσα. Κι' ἔπειτα ἡ δεσποινὶς Δῆ-
μα δὲν φάνηκε ἀκόμα.

Μάχη.—Ἡ Τίνα δὲν σοῦ μῆνυσε
τίποτα; Ἐρεῖς ἂν θάρθεῖ;

Ἑλλη.—Λεῖπει ὁ Μάρτης ἀπ' τὴ σα-
ρακοστή; Πέρασε τὸ πρῶτ' νὰ μοῦ ζη-
τήσῃ ἂν εἶχα νὰ τῆς δανείσω ἕνα λα-
μὲ γιὰ τὸ κεφάλι της.

Νίκος, (πού ὡς τὰ τώρα φυλλομε-
τροῦσε τὸ βιβλίο).—Πὲς καὶ τ' ἄλλο,
Ἑλλη.

Ἑλλη.—Ποῖο;

Νίκος, (γελώντας).—Ἐλα ντέ! Τὸ
ἐξέχασες; Γιὰ τὸ Μίμη. Ἐρεῖς, Μάχη,
θὰ τὴ συνοδεύει κι' ὁ εὐγλωττότατος ξα-
δελφούλης της.

Ἑλλη, (μὲ προσποιητὸ θυμό).—Ἐ-
λα! Μὴν ἀρχίσῃς πάλι τὰ ἴδια, γιατί
δὲν ἔχουμε καμμὶαν ὄρεξη ν' ἀκοῦμε
τὲς κρυάδες σου. Τ' ἀκοῦς;

Νίκος, (συνεχίζοντας, μὲ προσποιη-
τὴ λεπτή καὶ συρτὴ φωνή).—ὦ! δε-
σποινίς. Χάρηκα πολὺ. Ἡ κυρία μη-
τέρα σας πῶς περνᾷ; Χτὲς τὸ βράδυ

στὸ τραπέζι μιλούσαμε ἀκριβῶς γιὰ σὰς.

Ἑλλη, (θυμωμένα).—Σὲ παρακαλῶ
νὰ πάψῃς, Νίκο. Φαίνεται πῶς ξέχα-
σες τὸ βρισθὶ τῆς περασμένης Κυρια-
κῆς. Πάντα ὁ ἴδιος θᾶσαι. Γιατὶ δη-
λαδὴ; Τί γελοῖο βλέπεις; Πῶς εἶναι
τάχα ὁ Μίμης λίγο ψευδὸς; Ὅπως δη-
λαδὴ μπορούσε νάσουν καὶ σὺ τὸ ἴδιο
κι' ἐγὼ κι' ἡ Μάχη κι' ὅλος ὁ κόσμος!

Νίκος, (πειραχτικά).—Ἄ! ὅχι! Ἐ-
σὺ ψευδὴ μάλιστα! Ἐγὼ ποτέ, κυρία
μου! Γιατὶ κι' ἂν ἦμουν, θὰ τὸ διόρ-
θωνα.

Ἑλλη.—Ὅπως διόρθωσες τὰ τόσο
σου ἄλλα. Καὶ κοίταξε μὴν ἐξακολου-
θῇσεις, γιατί σίγουρα θάχεις κανένα
νέο βρισθὶ τὸ βράδυ. Κατάλαδες; Ἄν
δὲν πάψῃς θὰ τὰ πῶ ὅλα στὸν πατέρα.

Νίκος, (σηκώνεται καὶ ὑποκλίνεται).—
Ὅπως ὀρίζεσαι, δεσποινίς μαρκησία!
(πηγαίνοντας πρὸς τὴν πόρτα τοῦ βί-
θους, πειραχτικά στὴν Ἑλλη.) Θὰ σὰς
περιμένω στὴν τραπέζια! (φεύγει.)
Μάχη.—Κάθεσαι καὶ σὺ καὶ μα-
λώνεις γιὰ ξένες ἐννοίες.

Ἑλλη.—Δὲν εἶναι ἔτσι, Μάχη. Ἐ-
χει καταντήσῃ πιὰ σωστὴ πληγὴ. Νὰ
μὴ δεῖ κανένα νάχει τίποτα κουσούρι.
Ἀμέσως ζοῦπ! Κι' ἔπειτα καταλαβαί-
νεις πῶς δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐχάριστο
αὐτό. (Μπαίνει ἡ Μαρία.)

Μαρία, (δεξιὰ καὶ συσταλμένα).—
Δεσποινίς Ἑλλη, εἶπε ἡ μητέρα σας
θέλει νὰ σὰς δεῖ προτοῦ φύγετε.

Ἑλλη.—Καλὰ, καλὰ. Πὲς της πῶς
ἔρχομαι ἀμέσως.

Μαρία.—Μάλιστα. (κάνει νὰ φύγει.)

Ἑλλη.—Ἀκουσε, Μαρία. Ἄν τυ-
χὸν περάσῃ ἡ Νίνα στὸ διάστημα πού
θὰ λείπουμε, τῆς λὲς πῶς μᾶς προσκά-
λεσαν στοῦ κυρίου Σταύρου. Θὰ τὴν πε-
ριμένω αὔριο. Στὴ δεσποινίδα Δῆμα
λὲς σὰν θάρθεῖ πῶς τὴν περιμένουμε
ἐδῶ.

Μαρία.—Μείνετε ἡσυχῇ. (Κοιτάζει
τὴν Ἑλλη καὶ τὴν Μάχη μὲ κάποιο
θαυμασμὸ κι' ἔκσταση. Ἀντημένα.) Μή-
πως θέλετε νὰ σὰς βοηθήσω σὲ τίποτα;

Ἑλλη.—Ὅχι, εὐχαριστῶ! Τελείωσα.

Μαρία.—Ἐλεγα μήπως θέλετε νὰ
σὰς πιάσω σὸ...

Ἑλλη.—Στό;...

Μαρία, (μετανοιώνοντας).—Τίποτα.
(Φεύγει ἀργὰ-ἀργὰ ἀπὸ τὴν πόρτα
τοῦ βάθους. Οἱ δύο φίλες τὴν κοι-
τοῦν μὲ κάποια ἐκπληξη.)

Μάχη.—Πήρατε καινούργια ὀπη-
ρέτρια;

Ἑλλη.—Ναί. Μᾶς τὴν ἔφεραν τὴν
περασμένη βδομάδα. Εἶναι προσφυγο-
πούλα ἀπὸ τὴ Σμύρνη. Ἐρεῖς πῶς τὴ
λυπᾶμαι! Φαντάσου, πέρασε τόσος και-
ρὸς ἀπ' τὴν καταστροφή καὶ δὲν μπό-
ρεσε ἀκόμα νὰ συνέλθῃ... Πολλὲς
φορὲς στέκομαι καὶ τὴν κοιτῶ νὰ κά-
θετα ὥρες δλόκληρες πάνω στὸ πε-

ζούλι τῆς ταράτσας καὶ νὰ κοιτάζει
λυπημένα καὶ σκεπτικά στὸ βάθος τ'
νοικοῦ πέλαγου, λὲς καὶ ζητᾷ νὰ ξε-
χωρίσῃ κατὰ μέσα ἀπὸ τὴν ὀμίχλη
πούναι ἀκουμπισμένη στὲς ράχες τῶν
βουνῶν. Κι' ὅταν μ' ἀντιληφτεῖ, προ-
σποιεῖται τάχα πῶς θέλει νὰ κοιτάξῃ
τὸ ρολόι τοῦ σταθμοῦ, ἐνῶ προσπαθεῖ
μὲ τὲς ἄκρες τῶν χερῶν της νὰ σφουγ-
γίσει κάμποσα δάκρυα...

Μάχη.—Τὴν καϊμένη. Κι' εἶναι
τόσο συμπαθητικὴ...

Ἑλλη.—Ποῖος ξέρει κι' αὐτὴ. Πό-
σο τὴ συμπαθῶ. Καὶ κατὰ ἄλλο. Ὅσες
φορὲς τὴ ρωτῶ νὰ μοῦ πεῖ κατὰ γὰρ τὸ
σπίτι της, γιὰ τὴν παλιά της ζωὴ, πάν-
τα προσπαθεῖ κατὰ νὰ βρεῖ γιὰ νὰ ξε-
φύγει. Τὸ μόνο πού μάθαμε ἀπὸ καίνον
πού μᾶς τὴν ἔφερε, εἶναι πῶς ἔμεινε
ὀλομόναχη. Κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ μά-
θει, νὰ τῆς φέρῃ μιὰν εἰδησιν γιὰ τοὺς

δικούς της. (Παίρνει ἕνα καπέλλο ἀπὸ
τὸ τραπέζι καὶ τὸ βάνει.) Κι' αὐτό!
Δὲν ξέρεις πόσο μὲ στενέβει. Συλλογιέ-
μαι πῶς θὰ τὸ φορέσω πάλι ἀπόψε!

Μάχη.—Γιατὶ δὲ βάνεις τὸ κόκκι-
νο; Εἶναι πιὸ καλὸ. Καὶ σοῦ πῆγαινε
τόσο ὁμορφα προχτὲς πού τὸ φοροῦσες.

Ἑλλη.—Ὅχι, αὐτό! Ὅχι. Ναί...
Καταλαβαίνω πῶς μοῦ πάει καλύτερα.
Μὰ δὲν ξέρω... Δὲν μπορῶ νὰ τὸ φορέ-
σω. Μόλις πάω νὰ τὸ βάλω μὲ πιάνει
ἕνας πονοκέφαλος, μιὰ ζάλη. Αἰσθά-
νομαι νὰ μοῦ φεύγῃ ὅλη μου ἡ εὐθυ-
μία. Λὲς κι' εἶναι κατὰ πού ἔγινε γιὰ
νὰ σκεπάζῃ τὴ χαρὰ μου.

Μάχη.—Μὰ τί εἶναι αὐτά, Ἑλλη;
Ἄν σ' ἄκουε κανέναν, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ
τί θᾶλεγε. Νομίζει κανεὶς πῶς παρα-
μιλᾷς ἀπὸ πυρετό.

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΔ.

—Ροοοο! πλάν! ραταπλάν!... ροοοοο!...

Τί εἶναι, καλέ;

Τὸ ταμπούρο. Χτυπᾷ τὸ ταμπούρο γιὰ νὰ ξυπνήσουν καὶ νὰ ὀπλισθοῦν
οἱ ἐθνοφρουροί.

Καὶ σὲ λίγο νὰ τοὺς ὅλοι στὸ Δημαρχεῖο. Μερικοὶ δὲν πρόφτασαν καλὰ-
καλὰ νὰ ντυθοῦν, ὀπλίσθηκαν ὁμως σὰν ἀστακοί. Εἶναι τόσο γενναῖοι, τόσο

πρόθυμοι! Κι' ὅταν ὁ ἀρχηγὸς φωνάζει «στὰ ὅπλα!», αὐτοὶ τὰοπάζουν ὅπως
εἶναι καὶ τοῖχοι...

Στὴ μεγάλη σάλα τοῦ Δημαρχείου εἶναι τώρα μαζεμένοι ὅλοι: ὁ κύριος
δήμαρχος, ὁ κύριος φρούραρχος, ὁ λοχαγὸς τῶν πυροσβεστῶν... Μὲ λίγα λό-
για καὶ πολλὴ ψυχραιμία, ὁ ταγματάρχης Μπαμπούμας τοὺς ἐξηγεῖ τὰ συμ-
βάντα καὶ τοὺς ὀδηγεῖ τί ποῖσι νὰ κάμουν.

—Ἡ πατρίδα κινδυνεύει, τοὺς λέει στὸ τέλος, κι' ἀπαιτεῖ ἀπὸ μᾶς ὅλους
νὰ τὴ σώσουμε. Αὐτὴ ἡ Ἀρκούδα, αὐτὴ ἡ Ἀόρα...
Ἀλλὰ δὲν προφταίνει νὰ τελειώσῃ.

Ἀσπρὸς σὰν τὸ πανί, πληγωμένος, καταφοβισμένος, ἐλεεινός, εἰσβάλλει
ἄξαφνα στὴ σάλα... ὁ Φακὴς.

Μάλιστα, ὁ Φακὴς, ὁ παλιὸς στρατιώτης, ὁ παλλικαράς, ὁ ἀμαξᾶς τῶν
δεσποινίδων Παγιασάνου.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Αγαπητοί μου, ΟΛΙΣ γύρισα απέξω κι' ελμυ παραζαλισμένος... Τι φοβερή πολυκοσμία τώρα στους κεντρικούς δρόμους των Αθηνών, τί άμάξια, αυτοκίνητα, τράμ, κάρρα και καροτσάκια — πρό πάντων στο δρόμο μας, — υπαίθρια μαγαζιά! Και φωνές, στίβαγμα, σπρωξίδι, σφυρίχτρες, κουδούνια, κρότοι, κακό. Κάθε τόσο πρέπει να στέκεσαι ως να περάση μια άτέλειωτη, αδιάσπαστη σειρά τροχοφόρων. Και σά να μὴν έφτανε δλο αυτό τό πλήθος, είναι κι' ή κατάσταση των δρόμων ή έλεεινή. Άλλοι χτίζουν, άλλοι γκρεμίζουν, άλλοι σκάβουν, άλλοι ξηλώνουν, άλλοι μπαλώνουν. Σε κάθε βήμα, βλέπεις χώματα, χαντάκια και σωλήνες. Είναι οι «έργασίες» της Εταιρείας Ούλαντ που θα φέρη στην Αθήνα τή θάλασσα!

Θάχετε βέβαια ακούσει για την καινούργια αυτήν ύδρευση της ξερής κι' άνυδρης πρωτεύουσάς μας: Με μια μεγάλη εγκατάσταση μηχανών και σωλήνων, τό θαλάσσιο νερό, από τό Φάληρο, θ' ανεδαίνη στην Αθήνα. Μ' αυτό θα καταδρέχονται οι δρόμοι, θα καθαρίζονται οι ύπόνομοι και θα τρέφονται τα λουτρά. Θα λείψει ή σκόνη, ή άποφορά, τό μικρόδιο, ή βρώμα, ή άρρώστεια. Και θα γίνη μια μεγάλη οικονομία στο άλλο νερό, τό πόσιμο και τό ποτιστικό. Η φτωχολογία δεν θα σκοτώνεται γύρο στη στείρα, τή φυλάργυρη βρύση της γειτονιάς όπως σήμερα. Θα πιη τώρα, θα ζήση κι' ο κακόμοιρος ο Έθνικός Κήπος που κινδυνεύει να ξεραθί όλος. Χαλάλι της κι' ή άναστάτωση αυτή των δρόμων, αν πρόκειται να μὴς φέρη τέτοιο καλό!

Επιτέλους βγήκα στην όδον Σταδίου. Είναι ή κυριότερη άρτηρία της μεγάλης αυτής κυκλοφορίας. Δεν υπάρχει Αθηναίος που να μὴν τήν περάση μια φορά τουλάχιστο τήν ήμέρα. Κι' εκεί πιά θα τὰ ίδῃ και θα τὰ μάθῃ όλα: «Ό,τι γίνεται, ό,τι θα γίνη κι' ό,τι έγινε ακόμα... Οι τοίχοι είναι γεμάτοι ρεκλάμες: Τί παίζουν τα θέατρα, τί δημοσιεύουν οι παλιές εφημερίδες, ποιά καινούργια θα βγῇ, ποιά γιορτή, ποιά κοντσέρτο, ποιά φιλανθρωπική παράσταση, ποιά έρανος, ποιά αγορά, ποιά λαχειο θα γίνη, τὰ βλέπει κανείς όλα, με πελώρια και πολύχρωμα γράμματα στους τοίχους της όδου Σταδίου. Ακόμα και τό τί έγινε, γιατί πολλές φορές μένον παλιές ρεκλάμες κολλημένες, ξεχασμένες σε κάποιους τοίχους, όπως έμειναν μια έβδομάδα κρεμασμένα στους στύλους και τὰ ψεύτικα εκείνα λουλούδια που ρεκλαμάριζαν

τήν πολυθρύλητη έορτή των άνθών... Άλλ' αυτές οι ρεκλάμες που δέπω στους τοίχους τοῦ Υπουργείου των Οικονομικών, ώρισμένως είναι φρέσκες. Ναι, ναι, δεν τις έχω ξαναϊδεί. Και χαζεύω τώρα μπροστά τους. Είναι όλο ζωγραφιές με χρώματα που από κάτω διαβάσει κανείς από λίγα λόγια... Έδώ βλέπω δυό παιδιά, έν' αγόρι κι' ένα κορίτσι. Στά μανίκια τους έχουν από έναν κόκκινο σταυρό. Σφίγγουν τα χέρια. Κι' από κάτω διαδάζω: «Άς είμαστε λοιπόν φίλοι!». Έ, καλά, τί σημαίνει αυτό; Ήταν έχθροι τ' αγόρια με τα κορίτσια και τώρα συνομολόγησαν φίλα; Όχι, όχι. Τό κορίτσι της ζωγραφιάς και τό αγόρι είναι μέλη τοῦ Έρυθρού Σταυροῦ της Νεότητος. Εκτός από τό σήμα, με πληροφορεί και μια έπιγραφή από πάνω.

Νά τώρα κι' έν' αγόρι μονάχο του, καθισμένο μπροστά σ' ένα τραπέζι. Ο μικρός αυτός σταυροφόρος κάνει τήν άλληλογραφία του, — μεγάλη, καθώς βλέπω, άλληλογραφία. Και λέει με καμάρι: «Έχω φίλους σ' όλο τόν κόσμο!». Ο Έρυθρός Σταυρός της Νεότητος θα είναι, φαίνεται, διεθνής... Νά πιά εκεί κι' ένας μπειμπές στο μπαλάκι του. Τόν παραστέκει μια μικρή σταυροφόρα που μὴς βεβαιώνει ότι τό λουτρό είναι χαρά και υγεία... Κι' άλλη ζωγραφιά ύστερα, κι' άλλη... Κι' όλες με τήν έπιγραφή «Έρυθρός Σταυρός της Νεότητος». Τί συμβαίνει λοιπόν; Μία μεγάλη, ή μεγαλύτερη απ' όλες, με πληροφορεί. Παριστάνει μια γυναίκα με άσπρη σκούφια σε στάση ίκετευτική. Κι' από κάτω γράφει: «Βοηθήσατε τόν έρανον τοῦ Έρυθροῦ Σταυροῦ τήν Δευτέρα, 24 Μαΐου»...

Αυτό ήταν! Φυσικά, δεν μπορούσε να γίνη χωρίς λόγο μια τέτοια μεγάλη και πολυδάπανη ρεκλάμα. Τὰ έξοδα θα βγούν: Θα κάμουν έρανο γι' αυτόν τόν Έρυθρό Σταυρό της Νεότητος. Θα κάμουν, νομίζω, και μια γιορτή στο Στάδιο, γιατί βλέπω στη μέση και μια μεγάλη ρεκλάμα με τό μαρμαρένιο άμφιθέατρο... Μαθαίνω ακόμα πώς έχουν υποχρεώσει κι' όλα τὰ θέατρα και τὰ κινηματοθέατρα, να δώσουν, τή Δευτέρα τό βράδυ, παραστάσεις υπέρ τοῦ Έράνου. Θα μαζεύουν λοιπόν πολλά. Κι' αφού βγούν τὰ έξοδα, τό υπόλοιπο θα περάση στο ταμείο τοῦ Έρυθροῦ Σταυροῦ της Νεότητος, που ο σκοπός του είναι, αν δεν σφάλλω, να βοηθῇ και νάνακουφίξη τὰ φτωχά παιδιά, — να τούς κάνη ρούχα και παπούτσια δταν δεν έχουν, να τούς χαρίξη βιβλία και γλυκά, να τὰ στέλνη σ' έξοχές, να τούς κάνη μπάνια και να τούς δίνη φάρμακα όταν είναι άρρωστα.

Καλός κι' άγιος αυτός ο σκοπός, — ποιάς λέει; Άλλά φοβάμαι μήπως δεν

μαζευθούν άρκετά απ' όλη αυτή τή φασαρία. Δυσπιστώ πολύ όταν βλέπω πολλές ρεκλάμες. Έτσι κι' οι «Φίλοι των Αθηνών» χάλασαν τόν κόσμο μ' εκείνη τή γιορτή που έκαναν στο Στάδιο. Τί ρεκλάμες; τί κλείσιμο όλων των κέντρων για να μὴν έχῃ ο κόσμος να πάῃ αλλού; τί έξέδρες; τί ζώνες; τί γυρλάντες;... Κοσμοχαλασία σάς λέω. Αφίνω δα τόν έρό σκοπό: ή Άερωπορική Αμυνα! Κι' όμως τό άποτέλεσμα μηδαμινό: Έξοδα έξακόσιες — έξοδα πεντακόσιες — έλλειμμα εκατό χιλιάδες. Δηλαδή μια μεγάλη τρύπα στον... άέρα. (Κι' έπειτα παραπονιόμαστε μεις για τήν παράσταση υπέρ τοῦ Μνημείου τοῦ Πολέμου...) Γι' αυτό, σάς λέω, δεν έχω πεποίθηση. Έδώ στην Ελλάδα, όσο πιά καλός, όσο πιά άγιος είναι ο σκοπός, τόσο πιά άσχημα τὰ καταφέρνουν. Μία γιορτή όμως ιδιωτική, — ένας χορός άξαφνα που τόν κάμουν για τήν τσέπη τους δυό-τρεις έπιχειρηματίες, — μπορεί νάφλησῃ εκατομμύρια. Πού θα πῇ ότι δεν ξέρουμε ακόμα να ενεργούμε όλοι μαζί για έναν ανώτερο, γενικό σκοπό, θεωρώντας τον σαν άτομικό, δικό μας.

Όσο για τόν «Έρυθρό Σταυρό της Νεότητος», περιμένω περισσότερες πληροφορίες από τὰ Διαπλάσώπουλα δσα έχουν γίνει μέλη. Θα γράψουν βέβαια στη Διάπλαση για τή συμμετοχή τους στον Έρανο ή στην Έορτή, για τις ένέργειές τους και για τ' άποτελέσματα.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για τήν «Διάπλασι» από τόν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνεχία από τό προηγούμενο —
Θ'.

Πρώτη εμφάνιση τοῦ Μπελιζαίρ

Έν' άπόγεμα, ο Νταζαρτόν κι' ή Ίδα έλειπαν στο χωριό, όπου είχαν πάει να ιδούν και λίγο κόσμο. Ο Τζάκ, μονάχος στο σπίτι με τήν κυρά-Παγώνα, τριγύριζε χωρίς να κάνῃ τίποτα και στενοχωριόταν. Δεν μπορούσε να πάει κι' αυτός στο δάος, γιατί από στιγμή σε στιγμή θάρχόταν μεγάλη βροχή ή καλοκαιριάτικη. Ο ούρανός ήταν φορτωμένος σύννεφα βαριά που άστράφταν και βροντοδαν, κι' ή σκοτεινιασμένη κοιλάδα, βουδή, έρημη, είχε τήν άκίνησία εκείνη της άναμονής που παρυσιάζει ή γῆ στις άτμοσφαιρικές αλλαγές.

Η γυναίκα τοῦ δασοφύλακα, που παρατήρησε τή στενοχώρια τοῦ παιδιοῦ, κοίταξε μια στιγμή τόν ούρανό και τοῦ είπε:

— Εέρτε, κύριε Τζάκ, δεν θα βρέξη ακόμα. Ός που νάρχισῃ, μπορείτε, αν θέλετε, για να διασκεδάσετε, να

πάτε έξω να μου μαζέψετε λίγο χορτάρι για τὰ κουνέλια.

Άλλο που δεν ήθελε κι' ο Τζάκ. Άρπαξε ένα καλάθι, έτρεξε στο δρομάκο, ως τήν άρχή τοῦ μεγάλου δρόμου τοῦ Κορμπέιγ κι' εκεί άρχισε να μαζεύῃ από τούς όχτους τὰ πιά φρέσκα χορταράκια.

Ο δρόμος τοῦ χωριοῦ άπλωνόταν όσο έφτανε τό μάτι ίσιος, πλατύς, άσπρος, σκονισμένος κι' έρημος. Ούτε άμάξι περνούσε κείνη τήν ώρα, ούτε κάρο, ούτε άνθρωπος.

Άξαφνα, εκεί που ο Τζάκ έκανε βιαστικά και γρήγορα τή δουλειά του, γιατί οι άστραπές κι' οι βροντές, δυνατότερες όλοένα, έδειχναν πώς ή θύελλα πλησίαζε, άκουσε κοντά του μια ψιλή και μονότονη φωνή:

— Καπέλλα! καπέλλα! καπέλλα! Κι' έπειτα, πολύ πιά χαμηλά:

— Παναμάδες! παναμάδες! παναμάδες!

Ήταν ένας από τούς γυρολόγους εκείνους που τρέχουν από χωριό σε χωριό, φορτωμένοι στη ράχη τήν πραμμάτια τους. Αυτός είχε στους ώμους του ένα μεγάλο πανέρι γεμάτο φάθινα καπέλλα κοινά, που σχηματίζαν, τόνα πάνω σταλλο, μια στίβα ψηλή. Περπατούσε δύσκολα, κουτσαινόντας και πονώντας σαν πληγωμένος. Είχε πολύ μεγάλα πόδια, σφιγμένα σε κάτι κίτρινα χοντροπάπουτσα που θα τόν έστένευαν χωρίς άλλο.

— Καπέλλα! καπέλλα! καπέλλα!

Άλλά για ποιόν φώναζε ο κακόμοιρος αυτός; Για τούς άκίνητους όχτους τοῦ δρόμου, ή για τὰ πουλιά που είχαν κρυφτεί στα φυλλώματα, τρομαγμένα από τις βροντές; Σπίτι δεν φαίνόταν πουθενά.

Φωνάζοντας ώστόσο, είχε καθίσει σ' ένα σωρό από πέτρες... (Σελ. 209, στ. α'.) είχε ξεκινήσει κουτσαινόντας με τὰ στραβά του πόδια. Άν θέλῃς, τό σπίτι μας είν' εδώ κοντά. Μπορείς να προφυλάξης τὰ καπέλλα σου. Ο κακόμοιρος δέχτηκε πρόθυμα. Να γλυτώσῃ τουλάχιστο τούς παναμάδες του που δεν έσίκωναν βροχή... Και νά, τώρα περπατούν μαζί, σκαρφαλώνουν βιαστικά τό δρομάκο με τὰ χαλίκια, φεύγοντας τή θύελλα που τούς κυνηγούσε. Ο γυρολόγος έτρεχε όσο μπορούσε, σηκώνοντας σε κάθε βήμα τὰ πόδια του, λές και τόν έκαιγαν τὰ χαλίκια που πατούσε.

— Πονάς; τόν ρώτησε ο Τζάκ.

— Ό, ναι, πάντα! Με στενεύουν τὰ παπούτσια μου. Έχω μεγάλα πόδια, κοίταξε με κάποιον φόδο, τοῦ χαμογέλασε. Τό χαμόγελο αυτό, που τόν γέμισε ζαρωματίες, τόν έκαμε πιά άσχημο. Μά ήταν τόσο άγαθό, τόσο φιλικό, που ο Τζάκ ήσύχασε άμέσως κι' άφοδα έξακολούθησε τό χορτολόγημα.

Άξαφνα, μια βροντή μεγάλη συγκλόνησε τόν ούρανό και τήν κοιλάδα. Ο άνθρωπος σηκώθηκε, κοίταξε τὰ σύννεφα και μ' άνησυχία ρώτησε τόν Τζάκ, που κι' αυτός είχε σηκωθεί με τή βροντή, αν τό χωριό ήταν μακριά.

— Ός ένα τέταρτο της ώρας, τοῦ άποκρίθηκε.

— Άχ, Θε μου! έκαμε ο γυρολόγος: δεν θα προφτάσω πριν πιάσῃ ή μπόρα. Θα μου βραχούν τὰ καπέλλα. Πήρα

πολλά σήμερα κι' ο μουσαμάς μου είναι μικρός για να τὰ σκεπάσῃ όλα!... Ο Τζάκ τόν λυπήθηκε. Τό νυχτερινό του εκείνο ταξίδι τόν είχε κάνει πολύ εύπλαστο στους φτωχούς όδοιφούς της έσοχής.

— Ε! καπέλλα! καπέλλα! φώναζε στο γυρολόγο που

είχε ξεκινήσει κουτσαινόντας με τὰ στραβά του πόδια. Άν θέλῃς, τό σπίτι μας είν' εδώ κοντά. Μπορείς να προφυλάξης τὰ καπέλλα σου.

Ο κακόμοιρος δέχτηκε πρόθυμα. Να γλυτώσῃ τουλάχιστο τούς παναμάδες του που δεν έσίκωναν βροχή...

Και νά, τώρα περπατούν μαζί, σκαρφαλώνουν βιαστικά τό δρομάκο με τὰ χαλίκια, φεύγοντας τή θύελλα που τούς κυνηγούσε. Ο γυρολόγος έτρεχε όσο μπορούσε, σηκώνοντας σε κάθε βήμα τὰ πόδια του, λές και τόν έκαιγαν τὰ χαλίκια που πατούσε.

— Πονάς; τόν ρώτησε ο Τζάκ.

— Ό, ναι, πάντα! Με στενεύουν τὰ παπούτσια μου. Έχω μεγάλα πόδια,

βλέπεις, και δεν βρίσκω παπούτσια να μούρχονται. Καίμω τόχω να κάμω ένα ζευγάρι παραγγελιά, στο μέτρο μου, ίσα-ίσα. Μά που! αυτό θα γίνη άμα πλουτήσω...

Και δυνατότερα, μά τό ίδιο μελαγχολικά:

— Καπέλλα! παναμάδες!...

Έφτασαν έτσι στις Καστανούλες. Ο γυρολόγος άφησε στην είσοδο τό φορτίο του και στεκόταν εκεί ταπεινά. Ο Τζάκ όμως ήθελε και καλὰ να τόν μπιάσῃ στην τραπέζια.

— Έλα μέσα!... τοῦ έλεγε. Κάθισε δώ... Νά σοῦ δώσω να πιῇς κι' ένα ποτηράκι κρασί, να φῶς και κάτι τί, αν πεινάς... Έλα!...

Εκείνος δεν ήθελε, άντιστεκόταν. Στο τέλος όμως υποχώρησε.

— Αφού επιμένεις, είπε με τό άγαθό του χαμόγελο. Προτύτερα έφαγα λίγο ψωμί στο χωριό, μά δεν μπορώ να πῶ και πώς είμαι χορτάτος...

Η κυρά-Παγώνα, που σά χωριάτισσα και γυναίκα δασοφύλακα, δεν έχώνευε καθόλου τούς γυρολόγους και τούς άλίητες, ξύνισε τὰ μούτρα της. Μά θέλοντας και μή, έδαλε στο τραπέζι ένα καρβέλι ψωμί κι' ένα κανατάκι κρασί.

— Όρρα! είπε ο Τζάκ. Φέρε τώρα και μια φέτα ζαμπόνι.

— Μά... ο κύριος δέ θέλει να πειράξουν τό ζαμπόνι του, μουρμούρισε ή κυρά-Παγώνα.

— Καλά, καλά, άποκρίθηκε ο Τζάκ. Φέρε σὺ κι' έννοια σου!

Τοῦ άρεσε τοῦ μικροῦ να κάμῃ λίγο και τό νοικοκύρη. Η όπηρετρια άναγκάστηκε να υπακούσῃ. Έπειτα όμως, σοβαρή, μωτρωμένη, τραδήχτηκε στην κορζίνα της. (Ακολουθεῖ)

ΑΝΟΙΞΗ ΣΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

Τό πρωί στο παραθύρι βλέπω και μεθ'ότου Μαγιοῦ τό πανηγύρι τό ξανθό.

Σπαθωτά τὰ χελιδόνια με φωνές πετούν και περνώντας τὰ μπαλκόνια χαιρετούν.

Μιά κοττούλα πάρα-πέρα τὰ μικρά πουλιά με στοργή σαν μια μητέρα προσκαλά...

Και ψηλά στον ζαφειρένιο ψηλώσε ούρανό, τό παιδάκι τόν χαρτένιο του αϊτό.

Στην φτωχή αὐλή που ή πιάστρα έχει ξεπλωθεί ο βασιλικός στη γλάστρα στανθει.

Ο άγέρας πῶς χαρίζει και ξαναγεννιά, σαν τήν άσπρη τριγυρίζει γειτονιά.

στείλα' Μαγεμένο 'Ακρογιάλι
(καλά' αλλά στο γράμμα σου, στο
τέλος, έχει κοντά στην υπογραφή
σου, να βάζεις πάντα και το ψευ-
δώνυμο με το οποίο θέλεις να σου
ἀπαντήσω) Ουράνιον Τόξον (βέ-
βαια, οι «Χίλιες Μιά Νύχτες» είν-
αι κλασσικό πιά βιβλίο και πολύ
καλή ή μετάφραση του κ. Τρικο-
γλίδη) Δημ. Γιαν. (χαίρω πάρα
πολύ κι' επιθυμώ να μο' γράψης)
Μαγεμένο Γιούλι (τί λές! τόσα
χρόνια είσαι συνδρομητής και τώ-
ρα μόλις αποφάσισες; πάλι καλὰ!
γράφε μου!) Νάρκισσον (περιμέ-
νω νέα σου από την 'Ανδρο') Στυ-
λιανόν Χ. Παυλόπουλον (έστει-
λα 10ον) Θέμιν (γνωστά και τὰ
δυο αὐτὰ Π. Πνεύματα περιμένω)
Τρυγονάκι (αὐτό, βλέπεις, σου
ἐγκρίνω χαίρω πολύ) Φαίδραν
(«Τρ. Γραμμά» καὶ 12 τετρ. έστει-
λα) Ρωσικήν (έστειλα 36 τετρα-
διά) 'Ανθρωπον, Σκλάβαν Βα-
σίλισσαν κτλ. κτλ.

Ἀηδονόλαλην, Υἱὸν τῆς Νυ-
κτός, 'Ελενίσσαν 'Αντωνιάδου,
'Αρχοντοπούλαν, 'Αρίωνα (έ-
στειλα.)
Μή με Λησμόνει, Κόρην τῶν
'Αθηνῶν, Δέλιαν, 'Αρσακειάδα,
Αὔραν 'Απριλίου, Βικτωρίτσαν
Συνδίκαν, Συράν, Ταρδίφ, Σγου-
ρόμαλλον, Διπλωμάτην, Ουρά-
νιον Τόξον καὶ Κυραν-Κυραλί-
ναν (Π. Πνεύματα καὶ κομμάτια
σας δια τὴν Σ. Σ. Σ. ἔλαβα καὶ θὰ
τὰ διαβάσω με τὴ σειρά των.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα με-
τὰ τὴν 22 Μαΐου, θάπαντήσω στὸ
ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 225 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 29 'Ιουλίου.)

387. Δεξιόγραφος
Φωτιά καιεῖ στὸ πρῶτο μου,
Στὸ δεύτερο ζῶακι.
Γιὰ νὰ μὲ βρῆς, στὴν Αἴγυπτο
Πρέπει νὰ πᾶς λιγάκι.

388. Μεταγραμματισμός
Χρησιμεύω στὸ παιδί
Ποὺ πηγαίνει στὸ σχολεῖο.
Τὸ κεφάλι ἂν ἀλλαχθῇ,
Σιγοτρῶγω τὸ θρανίον.
"Ασπρος 'Αράνης

389. Αναγραμματισμός
Κάποιον συνδέσμον δύο
Στοιχεῖα ἂν μεταθέσῃς,
Τοῦ σώματός σου μέλος
Διπλὸ θάποτελέσῃς.

390. Δημῶδες Αἶνιγμα
"Ασπρο εἶναι τὸ χωράφι
Καὶ μελαχροινὸς ὁ σπόρος.
Μὰ μιλεῖ καὶ συντηγαίνει.
Σὰν κι' ἐκείνον ποὺ τὸ σπέρνει.

391. Πυράμις
+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *
* * * * * + * * * * *

Οἱ σταυροὶ καθέτως ἀρχαῖος ρή-
τωρ. 'Ορίζονται ἐκ τῶν ἄνω:
Γυνὴ τῆς Γραφῆς, πτηνὸν νη-
πτικόν, ἀρχαία ποιήτρια, στρατη-
γὸς τῆς Παύλης καὶ στρατηγὸς
τοῦ Βυζαντίου.

Βιολέττα

392. Κρυπτογραφικὸν
12314567=Βυζαντ. Αὐτοκρά-
214535=Χορταρικά. [τορ]
364267=Ἀρχ. βασιλεὺς
462317=Ὡραῖον ζῶον
567=Νήσος
62367=Υπόσχεςις
71267=Ποταμὸς

Ἑλληνικὴ Δέξα
393-397. Μαγικὸν Γράμμα
Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος,
πάντοτε τοῦ αὐτοῦ. εἰς ἐκίστην
τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματι-
σθοῦν ἀνεὺ ἀναγραμματισμοῦ ἄλ-
λαι τόσαι λέξεις:

ἄσμα, Πῖος, μῖσος, φόνος,
ἀλήτης.
'Αφρισμένο Κῦμα
398. Διπλῇ Ἀκροστιχίς
Τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξε-
ων τὰρχικὰ καθὼς καὶ τὰ δεύτε-
ρα γράμματα ἀποτελοῦν δύο ὡ-
ραῖα ἄνθη:

1, Μοῦσα' 2, 'Αρπακτικόν' 3,
Κριτής τοῦ 'Αδου' 4, 'Αρχαῖος
θεός' 5, Θερμὸς ἀνεμος' 6, 'Ελ-
ληνικὸν πέλαγος' 7, 'Αρχαῖος βα-
σιλεὺς ἐπιφανής.

Ἐξερευνητὴς τοῦ Μεξικοῦ
399. Μικτὸν
αισιον - μεττεν - α - πντ - αισιον
'Αριστοκράτισσα

400. Γρίφος
'Ω εὐρύ, πηδήσει, τ' ὀπή, ἦτις,
δραματ' οἶκος.
'Ελπίς τῆς 'Ανατολῆς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
401. Acrostiche

Les premières lettres des
mots ci-dessous forment un
jour de la semaine:

1, Planète; 2, Sentiment; 3,
Souverain; 4, Autre jour; 5,
Etat d'Europe.

Δημ. Χ. Παπαϊωάννου
402. Rébus

LNΛ R 100 la KC
Μεγάλῃ Ἑλλάς
Τέλος τοῦ 225 Διαγ. Λύσεων.
'Απὸ τὸ ἐρχόμενον ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 11

145. Ψυτάλεια (ψι, τὰ, Λεῖα.)
—146. Κλειδωνιά κυδωνιά. —147.
Βοργίας-Γοργίας. —148. Χιλή-
χειλή. —149. 'Ο μόσχος, ἡ Μόσχα.
150. ΛΙΧΑΝΟΣ 151. ΣΕΡΑ-
ΚΑΜΗΛΟΣ ΠΙΣ ('Ερις,
ΡΑΚΙΝΑΣ Ρέα, ἄρπα, πα-
ΦΙΛΩΤΑΣ ρεῖα, ἱσις.)
ΣΟΝΕΤΟΝ ρεῖα, ἱσις.)
ΣΙΛΗΝΟΣ —152-156. Διὰ
ΑΡΟΤΡΟΝ τοῦ Χ: βρα-
χὺς, στόχος, χῶμα, λείχω, λέ-
χος. —157. ΜΑΡΚΟΣ (Μακράν,
ἀδέλιος, Ρουαῖνον, Καινός, 'Οκη-
ρὸς, Συγγενής.) —158. Φασούλι
στὸ Φασούλι γεμίζει τὸ σακούλι.
—159. Τὸ μὲν ζητούμενον ἁλω-
τὸν, [ἐκφεύγει δὲ τὸ ἀμελούμε-
νον.] (τὸ μ' ἐν, ζῇ, τουμ ἐν ον,
ἄλλο τῶν...) —160. Douleur-
Douceur. —161. Les gros pois-
sons mangent les petits.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

"Οσοι ἔλῃς ἡ συνδρομὴ
τῶν, ὀφείλουν νὰ τὴν ἀνανε-
ώσουν τὸ ταχύτερον.

"Οσοι δὲν ἔστειλαν τὸ ὑπό-
λοιπον τῆς συνδρομῆς τοῦ
προηγούμενου ἔτους, παρα-
καλοῦνται νὰ τὸ στείλουν.

"Οσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λά-
βουν μέρος εἰς τὴν κίνηση,
πρέπει νὰ στείλουν δρ. 10
διὰ νὰ πάρουν ψευδώνυμον
καὶ νὰ προτείνουν δύο-τρεῖς
τῆς ἀρεσκείας των πρὸς ἐκ-
λογήν.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικρότερα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἔως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἅπλᾳ
στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.)
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέ-
ξις, με πᾶσα δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ
με κεφαλαῖα δρ. 1.

'Ο χωριστὸς στίχος δρ. 3.
'Η προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΕΤ'—378)
Πιταρίκος = Ἀθαν. Ζαφειρίδης, Μι-
κρὸς Ἀσρδός = Γεώργ. Χαλιόπουλος,
Γαλανόλευκη Σημαία = Γεώργ. Καρα-
τῆς, Δομισὸλ = Θεοδόρης Στασινακίς.
Διὰ μῆος φοδῆρας διελύθησαν οἱ "Αγνώ-
στοι". Τρέμετεε!! τοὺς "ΑΝΩΝΥΜΟΥΣ".

(ΚΕΤ'—379)
Γαρδένια, Κελαϊδίστρα, Λιόνι, Φελλα-
κί, Διάνα, Τσαχπίνα, Μιμόζα, ἀνταλ-
λάσσομεν Μ. Μυστικά: Δίσις: Στάσα 'Α-
λεξανδράκη, 'Ιμβρου 17-Β, 'Αθηναί.
Μικρὴ Μελαχροινούλα, Σανθὴ Μα-
ρκισα, Δουκισσα τῶν 'Αχαρνῶν

(ΚΕΤ'—380)
Ὅτι κάρτες προτιμᾷς στείλε μας 'Ανδρο-
μέδα. Περιμένομεν.

Μαρκισα Πορπαδόου, Πριγκίπισσα
(ΚΕΤ'—381)
Κωνσταντίνε Βενεζάκε σου εὐχομαι διὰ
τὴν ἑορτὴν σου χρόνια πολλὰ καὶ εὐ-
τυχῇ.

(ΚΕΤ'—382)
"ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΓΝΩΣΤΩΝ,"
Διαπλάσπουλα, ὑποστηρίζετε (ΚΕΤ'
292) διαγωνισμό μας Γλυκεῖς Ἑλλη-
νοπούλες, 'Αθηναῖκῃ Συντροφίᾳ, Ἑθνι-
κὸν Λάβρον, Μαργαριταρένια, Συρκοῦφ
κτλ., περιμένομεν.
Διαπλάσπουλα, στὴ δημοπρασίᾳ οἱ (δι)
Αφανεῖς: τὴν 0,001. 'Ολόκληρον τάγμα
ἐστάλη ἀπὸ τοὺς (δι) Αφανεῖς ἐναντίον μας
κι' οὐτε πήραμε εἰδήσιν. Μα(σου)ρίδη, ὅ-
λε ψευδώνυμο... μπρίντζ...

(ΚΕΤ'—383)
"ΑΘΗΝΑ-ΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ,"
Ἡ ἐλπίς πὺς τὰ διαπλάσπουλα θὰ κατα-
δεχτοῦν νὰ τιμῇσουν τὸ φτωχὸ διαγωνισμό
τῆς (ΚΕΤ'—367).

(ΚΕΤ'—384)
Μιμόζα, Λυκοκύλη, Δροσούλα, Τσαχπί-
να, στείλετε γι' ἀνάληψιν ἑνα τετραδιά-
κι Σας στὴν (ΚΕΤ'—322) γιὰ τὴν:
Γλυκεῖα Σερριοπούλα

(ΚΕΤ'—385)
Μικρὲ Σερραῖτε, εἰσαὶ ὁ Κωνσταντῖνος
Βενεζάκος. ΜΑΥΡΟΣ ΣΚΕΛΕΤΟΣ

(ΚΕΤ'—386)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΡΗΣ,"
Προσδοτῇ, γιὰ τὴν γελοῖα ἀποκάλυψιν σου
ἐγκάρδια συλλογητήρια. Μάθε ὅτι στὸν
'Αρη δὲν ὑπάρχουν οὐτε ὑπῆρξαν προσδο-
ται, ΠΑΡΑΣΠΟΝΔΟΙ ἴσως. Ἐπρεπε ὅμως
νὰ σκεφθῇς ὅτι ἀκούληκα σὺ, δὲν ὑπορεῖς
νὰ τὰ βάλῃς με τὸν 'Αρη, ποὺ ἔνα του δάκ-
τυλο ἀρκεῖ γιὰ νὰ σὲ λυῇσι. ΚΑΝΕΝΑΝ
δὲν ἀπεκάλεψες σωστά, ὅπου ἀποδοκίμει
ὅτι εἰσαὶ γιὰ τὰ πανηγύρια. Στοιχηματίζεις
ἑνα εἰσοσπεντράκι γιὰ κάθε ψευδώνυμο:

(ΚΕΤ'—387)
Στείλε, Διαπλάσπουλα, Διαπλάσσοῦλες,
τετραδιάκια στὴ (ΚΕΤ'—322) Δίσις, γιὰ
νὰ σὰς θυμώσαστε πάντα. Παναγία τοῦ
'Θεοῦ, Κρινάκι τῆς Σάμου

(ΚΕΤ'—388)
Αἰμίλιε 'Εκρινέ, θὰ σε ἀπαντήσω ἔως
τὴν 15ην 'Ιουνίου.

(ΚΕΤ'—389)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΡΗΣ,"
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΑΣ
Ενεκεν ἀνεπαρκῶς ἀπαντήσεων βραβεύ-
ται μόνον τὸ Γλυκὸ Χαμόγελο.

(ΚΕΤ'—390)
Μικρὴ Μελαχροινούλα, Πριγκίπισσα 'Ιν-
δὴ, Δουκισσα 'Ινδὴ, Δουκισσα Ἀχαρ-
νῶν, Σανθὴ Μαρκισα, μὴν ἀρνείεσαι ἐνα
τετραδιάκι Σας στὴν Δίσις (ΚΕΤ'—322).
Γιὰ τὴν: Κρινόδουλη Νεραΐδα

(ΚΕΤ'—391)
Πρωτομπαίνοντας στὸ σαλόνάκι τῆς Δι-
πλάσσεως σὰς χαιρετῶ. Σανθὴ Νεραΐ-
δα, πὺς πᾶς με τὸν Auxilium:

ΤΡΥΓΟΝΑΚΙ

(ΚΕΤ'—392)
ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΤΩΝΙΣΜΟΣ
Προκηρύσσει διαγωνισμὸν Μ. Μ. καὶ ἁ-
γράφει καλλιτεχνικὸν καρτὸν. Συμμε-
τοχὴ δρ. 2. Βραβεῖα δέκα, ἐλεγκτά. Δίσις
(ΚΕΤ'—307). Ν. Τσιτζίλερης

(ΚΕΤ'—393)
ΔΙΓΕΝΗΣ ΑΚΡΙΤΑΣ
Διαπλάσσομαι χαίρειν

(ΚΕΤ'—394)
Διαπλάσπουλα, δὲν φαντάζεσθε πόσον
κάνετε νὰ χαρῇ ἑνα ἀδελφί Σας ὑποστη-
ρίζοντας τὴν (ΚΕΤ'—233) ἀγγελίαν του
(Παράτασις διαγωνισμοῦ μόνον 20 μέρες)
'Ελληνικὴ Δέξα

(ΚΕΤ'—395)
"ΦΑΡΑΣ,"
Αναδιοργανωθείς ὁ Σύλλογος "Φαράς"
με νέον διοικητικὸν συμβούλιον, χα-
ρετὰ τὰ Διαπλάσσοῦλα, ἰδιαιτέρως τῇ
Γλυκεῖᾳ Ἑλληνοπούλῃ καὶ παρακα-
ρεῖ μὴ θεσούλα στὴ "Διαβατική".

(ΚΕΤ'—396)
ΔΙΑΒΑΤΙΚΗ, εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐν-
χάς. Κωνσταντῖνος Σχοινᾶς

(ΚΕΤ'—397)
ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ, ἀνταλλάσσομαι
Μ. Μυστικά: Ἐνα σου τετραδιάκι καὶ
ἐμὲ θὰ εἶναι εὐτυχία

(ΚΕΤ'—398)
Αντουανέττα, ἑνα σου τετραδιάκι στεί-
λε μου, γιὰ νὰ σὲ θυμώσῃ, διὰ τῆς
Διαπλάσσεως. Ριγγολέττες

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΣΕΩΣ," ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΟΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

(Απὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμοὺς,
ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ
τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος
τοῦ Ἐξωτερικοῦ.)

"Ο Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης,
(με 60 εἰκόνας) δρ. 30 (10 καὶ
12).

"Η Ἀδελφοῦλα μου, μυθι-
στόρημα Γρ. Ξενοπούλου (με 24
εἰκόνας) δρ. 15. (5 καὶ 6),

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπερι-
φορᾶς, δρ. 7. (3.50 καὶ 4.50).
Τὸ Θῶμα τοῦ Φθόρου, (με
20 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καὶ 7).

Παιδικὸν Θεάτρον, Γρ. Ξε-
νοπούλου, δι' ἑορτὰς Σχολείων
καὶ Οἰκονομειῶν, Α' Τόμος
δρ. 15. (5 καὶ 6). Β' Τόμος
δρ. 15. (5 καὶ 6).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (3 τομί-
δια) ἑκαστον δρ. 2,50. (1,50
καὶ 3).

Πρὸς δ Νικίον, (με 24 εἰ-
κόνας) δρ. 25. (7 καὶ 8,50).

"Ο Πυρετοπώλης, (με 24 εἰ-
κόνας) δρ. 25. (6 καὶ 7).

Υπὲρ Πατρίδος, (με 24 εἰ-
κόνας) δρ. 25. (7 καὶ 8,50).

"Ο Φῶτης, ἑμμετρον διήγημα
δρ. 7. (3.50 καὶ 4.50).

Ἀγγελικὴ, καὶ ἄλλα διηγή-
ματα Σταυρούλας Μαρκέτου,
δρ. 10. (3.50 καὶ 4.50).

Διηγήματα καὶ Σκέψεις Στ.
Μαρκέτου δρ. 10. (4 καὶ 5).